

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2017, čj. KUKHK-25997/DS/2017-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 2. 2020, čj. 29 A 1/2018-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a kasační řízení

[1] Magistrát města Hradec Králové shledal žalobce rozhodnutím ze dne 19. 4. 2017 vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč. Žalobce se přestupku dopustil tím, že jako řidič motorového vozidla překročil dne 30. 12. 2016 nejvyšší povolenou rychlost v místě mimo obec o více než 30 km/h (o 36 km/h). Hlídka Policie České republiky naměřila žalobci silničním rychloměrem rychlost jízdy 126 km/h (po odečtení odchylky) na ulici Rašínova ve směru jízdy na centrum Hradce Králové, kde však byla nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h.

Žalobce podal proti rozhodnutí magistrátu odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 23. 10. 2017.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá v ní, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se totiž sám nijak nezabýval žalobními námitkami týkajícími se výměry sankce (např. zda vzal správní orgán v úvahu všechna zákonná kritéria; zda je přípustné, aby hodnotil jako přítěžující okolnost neúčast při ústním jednání, nebo zda lze klást při výměře sankce žalobci k tíži, že porušil pravidlo silničního provozu), ale jen odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožnil.

[4] Kromě toho se stěžovatel domnívá, že kdyby se krajský soud jeho námitkami řádně zabýval, musel by je shledat důvodnými. Obviněnému nelze při výměře sankce klást k tíži, že se nedostavil k druhému ústnímu jednání. Není to totiž jeho povinností, ale právem. Navíc jeho chování v průběhu řízení nijak nevypovídá o závažnosti přestupku. Správní orgán rovněž neměl vyhodnotit ve stěžovatelův neprospěch, že stěžovatel porušil pravidlo silničního provozu. Správní orgán tím porušil zákaz dvojího přičítání.

II. Právní hodnocení

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů: k takové vadě by totiž musel přihlídnout i z úřední povinnosti. NSS dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu touto vadou netrpí.

[7] Stěžovatel v žalobě k výměře sankce namítal, že

1. správní orgán nevzal v úvahu všechna zákonná kritéria (např. zavinění, okolnosti přestupku atd.) a u kritérií, která v úvahu vzal, již důsledně neuváděl, zda se jedná o polehčující či přítěžující okolnosti, ani to, jaký vliv to mělo na konečnou výši pokuty;
2. správní orgán nijak neosvětlil svou dosavadní rozhodovací praxi v obdobných případech;
3. není přípustné, aby správní orgán posuzoval jako přítěžující okolnost, že se stěžovatel nedostavil k druhému ústnímu jednání, neboť to nijak nevypovídá o závažnosti přestupku;
4. správní orgán porušil zákaz dvojího přičítání, neboť jako přítěžující okolnost hodnotil i to, že stěžovatel porušil silniční zákon, což je však základním znakem skutkové podstaty přestupku.

[8] Krajský soud se k těmto námitkám souhrnně vyjádřil v bodě 50 svého rozsudku. Uvedl, že žalovaný se sankcí zabýval na stranách 21-25 napadeného rozhodnutí. Krajský soud dále sdělil, že neshledal žádné pochybení správního orgánu týkající se odůvodnění výše sankce. Žalovaný uvedl, že kterých zákonných ustanovení vycházel a která kritéria hodnotil, a podrobně je rozebral. Krajský soud se s odůvodněním žalovaného ztotožnil.

[9] Nepřezkoumatelnost rozsudku je objektivní překážkou, která zpravidla znemožňuje odpovědět na kasační námitky. O takový případ tu nejde. Platí, že soud není povinen vypořádat za všech okolností každý jednotlivý argument obsažený v žalobě. Podstatné je, aby reagoval na všechny základní námitky a žádnou nenechal bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky přitom v sobě může zahrnovat i odpověď na námitky dílčí a související (např. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2018, čj. 9 As 432/2017-38).

[10] Tak tomu bylo i v této věci. Ačkoli je odůvodnění krajského soudu v části týkající se sankce stručné a obecné, je z něj zřejmé, jak krajský soud posoudil stěžovatelovy žalobní námitky na toto téma. Krajský soud vyjádřil ucelený právní názor, který může NSS přezkoumat; napadený rozsudek proto není nepřezkoumatelný.

[11] Odkaz krajského soudu na konkrétní část odůvodnění žalovaného nepovažuje NSS za problematický, naopak je odkaz za těchto okolností účelný. Stěžovatel v bodě 56 žaloby velmi obecně namítal, že správní orgán nevzal v úvahu všechna zákonná kritéria – a u kritérií, která v úvahu vzal, již důsledně neuváděl, zda se jedná o polehčující či přitěžující okolnosti, ani to, jaký vliv to mělo na konečnou výši pokuty. Toto tvrzení je velmi obecné, zejména však není pravdivé. Žalovaný totiž na stranách 21-25 svého rozhodnutí velmi podrobně rozebral a vyhodnotil všechna zákonná kritéria podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích. Odkaz krajského soudu na tuto pasáž rozhodnutí žalovaného byl proto případný a dostatečný vzhledem ke stěžovatelově obecné argumentaci na toto téma.

[12] Nepřípadné a vytržené z kontextu jsou naopak stěžovatelovy odkazy na judikaturu v kasační stížnosti. V rozsudku ze dne 28. 4. 2016, čj. 7 As 27/2016-31, vytkl NSS krajskému soudu, že se nedostatečně vypořádal se stěžovatelovými důkazními návrhy: to se této věci nepodobá. Ve věci ze dne 16. 5. 2018, čj. 1 As 19/2018-26, zrušil NSS rozsudek krajského soudu proto, že se krajský soud nevypořádal ani s hlavními obsahovými námitkami: to rovněž není tento případ. Současně NSS uvedl, že „*není třeba, aby [krajský soud] v rozsudku jednotlivé argumenty žalovaného opakoval*“, „*nelze však připustit, aby krajský soud na závěry žalovaného pouze odkázel bez toho, aby označil důvody, které ho přesvědčily o správnosti těchto závěrů*“ (bod 21 rozsudku 1 As 19/2018). Ani to se v této věci nestalo, neboť krajský soud vysvětlil, že z rozhodnutí žalovaného vyplývá, ze kterých zákonných ustanovení žalovaný vycházel a která kritéria hodnotil; tato kritéria také žalovaný podrobně rozebral. Tím soud přiměřeně reagoval na stěžovatelova žalobní tvrzení.

[13] Věcně k této otázce uvádí NSS následující.

[14] Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry *přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

[15] Stěžovatel i v kasační stížnosti namítá, že žalovaný nevzal při výměře sankce v úvahu všechna zákonná kritéria; alespoň tak si soud vyložil stěžovatelovo konstatování,

že „nezohlednění všech zákonných kritérií při výměře sankce představuje závažné pochybení, což plyne např. z nedávného rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28“. NSS tento názor nesdílí. Předně platí, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní. Není tak ani třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem popisovaly naplnění každého z nich (srov. např. bod 37 rozsudku ze dne 21. 5. 2020, čj. 9 As 246/2019-58). Přesto žalovaný na již zmiňovaných stranách 21-25 rozhodnutí všechna zákonná kritéria velmi podrobně rozebral. Stěžovatel v kasační stížnosti ani neuvádí, které kritérium podle něj žalovaný opomenul. V žalobě stěžovatel namítl, že žalovaný nijak neosvětlil svou dosavadní rozhodovací praxi v obdobných případech; soudu však není jasné, proč by to měl žalovaný v této věci činit. Popis dosavadní rozhodovací praxe nepatří k zákonným kritériím podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a ze spisu nevyplývá, že by toto kritérium mělo mít v tomto případě vliv na sankci. Správní orgány se jím proto nemusely zabývat a nebylo třeba, aby je výslovně ve svém rozhodnutí uváděly.

[16] NSS ovšem souhlasí se stěžovatelem v tom, že magistrát neměl hodnotit jako přítěžující okolnost, že se stěžovatel osobně nedostavil k druhému ústnímu jednání (tím spíše byl-li tomuto jednání přítomen stěžovatelův zástupce). Obviněný z přestupku má právo zvolit si procesní strategii a může v řízení zůstat zcela pasivní, což mu nelze klást k tíži ve věci samé (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Žalovaný se k této skutečnosti sice ve svém rozhodnutí nijak nevyjádřil, ovšem rozhodnutí magistrátu podpořil a obě rozhodnutí je třeba brát jako jeden celek. Současně má však soud za to, že toto pochybení nemá vliv na zákonnost uložené sankce jako celku, respektive celého napadeného rozhodnutí. Sankce byla uložena těsně nad dolní hranici zákonného rozpětí (3 000 Kč při rozpětí 2 500 Kč až 5 000 Kč) a odpovídá ostatním okolnostem věci (zejména tomu, že stěžovatel za poslední tři roky spáchal celkem tři další přestupky překročením rychlosti), i pokud soud pomine nesprávně zhodnocenou stěžovatelovu nepřítomnost na jednání.

[17] Podle stěžovatele správní orgán rovněž neměl vyhodnotit v jeho neprospěch, že stěžovatel porušil silniční zákon, neboť je to již znakem skutkové podstaty přestupku. Je pravda, že odůvodnění rozhodnutí magistrátu je v tomto ohledu formulováno poněkud nešťastně. Žalovaný ale v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že jako přítěžující okolnost se nehodnotí samotná skutečnost, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost, ale to, že rychlost překročil velkou měrou. S ohledem na to shledal soud i tuto stěžovatelovu námitku nedůvodnou.

[18] NSS shrnuje, že stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Rozhodnutí krajského soudu je ve sporné části týkající se sankce úsporné, přesto přezkoumatelné. Ačkoli magistrát pochybil, když hodnotil ve stěžovatelův neprospěch při ukládání sankce skutečnost, že se žalobce osobně neúčastnil ústního jednání ve věci, tato vada nepůsobí nezákonnost celého rozhodnutí. Výše sankce je jinak odůvodněná a přiměřená okolnostem zhodnoceným jak ve stěžovatelův prospěch, tak neprospěch.

[19] Pro úplnost NSS dodává, že se nezabýval nesouhlasem stěžovatelova zástupce s vyvěšením osobních údajů na webových stránkách soudu a reakcí krajského soudu na něj, protože se nejedná o kasační námitku související s předmětem řízení.

III. Závěr a náklady řízení

[20] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[21] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady vymykající se z jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu